

geringen har foreslaaet nedsat fra 15 til 10 Aar, saaledes at denne Tid nedsaettes til 5 Aar, men samtidig har man Ret til at leje paa Besiddelsestid, hvad der vilde være ubeløst, hvis man fulgte Landstingets her forelagte Form. — Om Vædringsforslaget Nr. 4 skal jeg kortelig bemærke, at Grunden, hvorfor man fra vor Side, som ikke stille dette Vædringsforslag, maa gaa imod dette Vædringsforslag, er denne, at naar en Mand først har Tilladelse til at fiske fra Isen og ind paa Land, og altsaa kan gaa saa tæt han vil, ind til Land, kan der let opstaa en stor Friskelse for ham til ogsaa at gaa ind paa Land. Thi mens man, naar der ikke er Is, let kan skelne, hvor Vandet hører op og Landet begynder, saa er dette ikke saa let, naar der er Is. Og Hovedsagen for vedkommende Gjer eller dem af hans Besjente, der passe paa paa hans Vegne, er jo at kunne bedømme, hvorvidt Fægeren i Virkeligheden er gaaet ind paa hans Terrain. Dette er Grunden til, at vi ikke kunne gaa med til dette Vædringsforslag. Det er jo langt lettere at afgøre, hvor Vandet holder op, og Landet begynder, naar der er Vand, end naar Isen ligger helt op paa Land; det er da vanskeligt nok at bedømme. Jeg tror, at de, der ikke ønske, at der skal opstaa Uenighed paa dette Omraade — og det tror jeg, at ingen i dette Ting saa lidt som i Tinget ovenover gør — maa være enige med mig i ikke at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 4. Jeg skal nu tillade mig at komme til Vædringsforslagene under Nr. 18 til § 14; det er netop særlig i Anledning af dette Punkt, at jeg har set mig nødsaget til at bede om Ordet, fordi jeg her ikke er enig med det ærede Medlem fra Præstø (A. Hage). Jeg maa straks bemærke, at det er en Fæsttagelse fra min Side, at mit Navn findes der. Jeg bemærkede det for øvrigt først senere, da det første Eksemplar af denne Betænkning var trykt. Det er en Fæsttagelse, at jeg har ladet mit Navn komme med paa Vædringsforslaget under Nr. 19. Denne Fæsttagelse bærer jeg naturligvis selv Skylden for; jeg skulde jo have set nøjere efter, inden jeg gav mit Minde dertil, men saadant kan jo ske. Jeg ventede ikke, at Søndagsjagten vilde komme til at staa som forbudt, naar man vedtog dette Vædringsforslag, men at dette kun vilde gøre Indskrænkningen i Forbudet mod Nattetagten. Jeg ønsker nemlig at indskrænke dette Forbud til kun at gælde de midterste Nattetimer, medens Lovforslaget kun vil tillade, at man gaar paa Jagt fra Solens Opgang og indtil en Time efter dens Nedgang. Dette Forbud ønskede jeg skulde indskrænkes paa den i Nr. 19 nævnte Maade;

men jeg lagde ikke Mærke til, at man ikke samtidig strøg Forbudet mod Søndagsjagt. For saa vidt maa jeg altsaa afholde mig fra at stemme for dette Vædringsforslag, og jeg maa hellere sige dette rent ud nu, end at det senere skulde siges, at et æret Medlem foreslaar et Vædringsforslag, som han ikke selv stemmer for. Naar jeg nu kommer til Spørgsmaalet om Søndagsjagten, er jeg der uenig med det ærede Medlem fra Præstø og enig med de 6 andre ærede Medlemmer. Jeg ønsker ikke Søndagsjagten forbudt — ikke fordi jeg ikke selv skulde kunne komme til at gaa paa Jagt uden om Søndagen, det kan jeg vel nok selv om ogsaa det at have den Være at være Medlem af dette Ting maa lægge en Del Beslag paa vor Tid. Nej Grunden, hvorfor jeg ikke vil have den forbudt, er den, at lige saa lidt som jeg, hvor det er muligt, ønsker at indskrænke andre Medborgeres gode Rettigheder, lige saa lidt ønsker jeg, at mine Rettigheder eller andres Rettigheder skulde indskrænkes mere end fornuddent, og det mener jeg, man gør ved et saadant Forbud mod Søndagsjagt. Jeg mener ogsaa, at mange maaske mere ivrige end dygtige Fægere her til Lands ikke have anden Tid til at gaa paa Jagt end om Søndagen. Jeg ved ogsaa — hvad der ogsaa er blevet anført i dette Ting — at der er Folk i Byerne, som leje sig Jagtterrain ude paa Landet, men ikke have Tid og Vejlighed til at gaa paa Jagt uden om Søndagen. Disse Mænd gøre virkelig ikke Jagten nogen Skade. De have lejet Jagtretten, fordi de virkelig interessere sig for Jagt, og fordi de ved en saadan Jagtleje kunne beskytte Wildtbestand, hvad de enkelte mange smaa Godsejere ikke kunne gøre; det maa vistnok alle være enige om. Jeg skal vel erkende, at der findes andre Søndagsfægere, Tjenestedrenge og andre, som gaa paa Jagt, og som gøre Skade og ogsaa ofte sig selv Skade; ja, det sidste kan være slem nok for de unge Mennesker selv, men man kan dog ikke i den Grad beskytte Landets Borgere mod deres egne Dumheder; og det er jo det, man har villet gøre, samtidig med, at man ogsaa har villet beskytte Wildtet. Hovedargumentet er dog den Skade, de kunne gøre hinanden ved de Vaadestud, som kunne fremkomme, men vi ere dog alle enige om, at de skulde have Lov til at gaa paa Jagt uden Hensyn til deres Alder, saaledes som det ogsaa her er foreslaaet. Det vil saa blive Forældres og Bærgeres Sag at sørge for, at de have lært at bruge et Stydevaaben, saaledes, at de kunne gaa paa Jagt. Naar man er enig derom, kan det virkelig ikke nytte at ville forbyde Søndagsjagten. De